

Sygn. akt XII Ga 59/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 maja 2013r.

Sąd Okręgowy w Gdańsku Wydział XII Gospodarczy Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SO Jolanta Safader - Skwarlińska (spr.)

po rozpoznaniu w dniu 27 maja 2013 r. w Gdańsku

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa Przedsiębiorstwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S.

przeciwko W. G.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego Gdańsk - Północ w Gdańsku

z dnia 11 września 2012r., sygn. akt IV GC 1170/11 upr.

I. zmienia zaskarżony wyrok w całości w ten sposób, że :

1. w punkcie I (pierwszym) zasądza od pozwanego W. G. na rzecz powoda Przedsiębiorstwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. kwotę 258,41 (dwieście pięćdziesiąt osiem i 41/100) złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 23 listopada 2010r. do dnia zapłaty;

2. w punkcie II (drugim) oddala powództwo w pozostałym zakresie;

3. w punkcie III (trzecim) zasądza od pozwanego W. G. na rzecz powoda Przedsiębiorstwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. kwotę 80,25 (osiemdziesiąt i 25/100) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

II. oddala apelację w pozostałej części;

III. zasądza od pozwanego W. G. na rzecz powoda Przedsiębiorstwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. kwotę 90,- (dziewięćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt XII Ga 59/13

UZASADNIENIE

Powód Przedsiębiorstwo (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S. wniósł o zasądzenie od pozwanego W. G. kwoty 345,02 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, a także kosztów postępowania według norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, iż w dniu 18 stycznia 2000 r. została zawarta między stronami umowa o dostawę wody i odbiór ścieków. Ilość pobranej wody ustalana była według wskazań wodomierza, zaś ilość ścieków odebranych była adekwatna do ilości pobranej wody. Powód na podstawie § 11 umowy zawiadamiał pozwanego o zmianie cen w sposób zwyczajowo przyjęty, zaś od 2002 r. podstawę zawiadomienia,

bez konieczności wypowiedzenia umowy ze strony powoda, stanowił art. 24 ust. 7 ustawy z dnia 7 czerwca 2001 r. o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków. W okresie od 1 kwietnia 2008 r. do 7 października 2010 r. powód wystawił na rzecz pozwanego 29 faktur VAT z tytułu dostarczenia wody i odprowadzenia ścieków. Pozwany nie kwestionował wysokości ceny za wodę i ścieki i uiszczył należność, nie zapłacona została natomiast opłata abonamentowa za wspomniany okres. Wysokość opłaty abonamentowej określona została taryfą i stanowi kwotę 299,16 zł wraz z odsetkami w wysokości 45,96 zł, co stanowi łączną kwotę 345,02 zł. Powód podkreślił ponadto, iż w okresie objętym żądaniem sporu obowiązywały taryfy: w okresie od 10 marca 2008 r. do dnia 9 marca 2009 r. kwota abonamentu za wodę wynosiła 4,17 zł oraz za ścieki 4,28 zł; w okresie od 10 marca 2009 r. do 9 marca 2011 r. abonament za wodę stanowił kwotę 5,11 zł oraz 1,14 zł, a za ścieki 4,44 zł i 1,14 zł za podlicznik za wodę do ogrodu. Wskazane taryfy zostały ustalone w oparciu o art. 20 - 24 ustawy z dnia 7 czerwca 2001 r., zgodnie z którą przedsiębiorstwo wodociągowo kanalizacyjne ustala ceny w taryfach na podstawie niezbędnych przychodów, przy których uwzględnia się koszty związane ze świadczeniem usług. Zdaniem powoda opłata abonamentowa jest elementem taryfy wraz z ceną za wodę i ścieki. Pozwany bezskutecznie wezwał pozwanego do zapłaty należności dochodzonej pozwem.

Nakazem zapłaty z dnia 20 grudnia 2010 r. wydanym w postępowaniu upominawczym Sąd Rejonowy Gdańsk - Północ w Gdańsku orzekł zgodnie z zadaniem pozwu.

Sprzeciwem z dnia 16 stycznia 2011 r. pozwany zaskarżył nakaz zapłaty w całości i wniósł o zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania, zgłosił również zarzut przedawnienia roszczenia oraz zarzut potrącenia. W uzasadnieniu pozwany wskazał, iż w wiążącej strony umowie nie ma zapisu, zgodnie z którym pozwany wyraził zgodę na obciążenie go kosztami abonamentu. Strona przeciwna odmówiła podpisania umowy nr (...) o zaopatrzeniu w wodę i odprowadzeniu ścieków z dnia 22 kwietnia 2010 r. albowiem nie wyraziła zgody na niektóre zapisy umowne. Pozwany podkreślił także, iż Rada Miasta S. odmówiła zatwierdzenia taryf, dlatego powód nie jest upoważniony do ich stosowania. Powód w niniejszym postępowaniu domagał się zapłaty abonamentu za wodomierz, który został zakupiony i zamontowany na koszt pozwanego. Ponadto odczyt poboru, jak i zgłoszenie stanu wodomierza, były zgłaszane powodowi telefonicznie lub osobiście przez pozwanego na jego koszt. Co do zarzutu potrącenia pozwany wskazał, iż dotyczy on należności za wykonane przyłącze kanalizacyjne.

Wyrokiem z dnia 11 września 2012 r. Sąd Rejonowy Gdańsk - Północ w Gdańsku w sprawie o sygn. akt IV GC 1070/11 upr oddalił powództwo oraz obciążył powoda kosztami sądowymi uznając, iż zostały one uiszczone w całości.

Podstawą powyższego orzeczenia były następujące ustalenia faktyczne.

W dniu 18 stycznia 2000 r. powód Przedsiębiorstwo (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S. zawarł z pozwanym W. G. na czas nieokreślony umowę na dostarczenie wody i odprowadzenie ścieków do nieruchomości położonej w S. przy ul. (...). Umowa przewidywała m.in. że usługobiorca dokona zapłaty za dostarczoną wodę i odprowadzone ścieki w terminie 7 dni od daty dostarczenia rachunku (§ 12). Rozliczenie należności przysługujących usługodawcy za spełnienie świadczenia nastąpić miało na podstawie: wskazań wodomierza zainstalowanego przed zaworem głównym, zaś w razie niesprawności wodomierza ilość pobranej wody ustala się na podstawie zużycia wody równego średniemu zużyciu w okresie ostatnich 6 miesięcy poprzedzających ujawnienie niesprawności wodomierza (§ 7 ust. 1 i 2). Zmiana wysokości opłat za wodę i ścieki następowała bez wypowiedzenia warunków umowy (§ 11 ust. 2). Powód wystawił na rzecz pozwanego:

w dniu 1 kwietnia 2008 r. fakturę VAT nr (...) na kwotę 49,30 zł tytułem zużycia wody i odprowadzenia ścieków, a także opłaty abonamentowej za wodę w wysokości 4,17 zł i opłaty abonamentowej za ścieki w wysokości 4,28 zł, z odroczonym do dnia 15 kwietnia 2006 r. terminem płatności,

w dniu 5 maja 2008 r. fakturę VAT nr (...) na kwotę 64,08 zł tytułem zużycia wody i odprowadzenia ścieków, a także opłaty abonamentowej za wodę w wysokości 4,17 zł i opłaty abonamentowej za ścieki w wysokości 4,28 zł, z odroczonym do dnia 19 maja 2008 r. terminem płatności,

w dniu 2 czerwca 2008 r. fakturę VAT nr (...) na kwotę 69,19 zł tytułem zużycia wody i odprowadzenia ścieków, a także opłaty abonamentowej za wodę w wysokości 4,17 zł i opłaty abonamentowej za ścieki w wysokości 4,28 zł, z odroczonym do dnia 16 czerwca 2008 r. terminem płatności;

w dniu 1 lipca 2008 r. fakturę VAT nr (...) na kwotę 66,63 zł tytułem zużycia wody i odprowadzenia ścieków, a także opłaty abonamentowej za wodę w wysokości 4,17 zł i opłaty abonamentowej za ścieki w wysokości 4,28 zł, z odroczonym do dnia 15 lipca 2008 r. terminem płatności,

w dniu 11 września 2008 r. fakturę VAT nr (...) na kwotę 160,04 zł tytułem zużycia wody i odprowadzenia ścieków, a także opłaty abonamentowej za wodę w wysokości 8,35 zł i opłaty abonamentowej za ścieki w wysokości 8,56 zł, z odroczonym do dnia 25 września 2008 r. terminem płatności,

w dniu 1 października 2008 r. fakturę VAT nr (...) na kwotę 14,57 zł tytułem zużycia wody i odprowadzenia ścieków, a także opłaty abonamentowej za wodę w wysokości 4,17 zł i opłaty abonamentowej za ścieki w wysokości 4,28 zł, z odroczonym do dnia 15 października 2008 r. terminem płatności,

w dniu 5 listopada 2008 r. fakturę VAT nr (...) na kwotę 67,40 zł tytułem zużycia wody i odprowadzenia ścieków, a także opłaty abonamentowej za wodę w wysokości 4,17 zł i opłaty abonamentowej za ścieki w wysokości 4,28 zł, z odroczonym do dnia 19 listopada 2008 r. terminem płatności,

w dniu 1 grudnia 2008 r. fakturę VAT nr (...) na kwotę 55,62 zł tytułem zużycia wody i odprowadzenia ścieków, a także opłaty abonamentowej za wodę w wysokości 4,17 zł i opłaty abonamentowej za ścieki w wysokości 4,28 zł, z odroczonym do dnia 15 grudnia 2008 r. terminem płatności,

w dniu 6 stycznia 2009 r. fakturę VAT nr (...) na kwotę 79,20 zł tytułem zużycia wody i odprowadzenia ścieków, a także opłaty abonamentowej za wodę w wysokości 4,17 zł i opłaty abonamentowej za ścieki w wysokości 4,28 zł, z odroczonym do dnia 20 stycznia 2009 r. terminem płatności,

w dniu 3 lutego 2009 r. fakturę VAT nr (...) na kwotę 37,93 zł tytułem zużycia wody i odprowadzenia ścieków, a także opłaty abonamentowej za wodę w wysokości 4,17 zł i opłaty abonamentowej za ścieki w wysokości 4,28 zł, z odroczonym do dnia 17 lutego 2009 r. terminem płatności,

w dniu 4 marca 2009 r. fakturę VAT nr (...) na kwotę 55,62 zł tytułem zużycia wody i odprowadzenia ścieków, a także opłaty abonamentowej za wodę w wysokości 4,17 zł i opłaty abonamentowej za ścieki w wysokości 4,28 zł, z odroczonym do dnia 18 marca 2009 r. terminem płatności,

w dniu 1 kwietnia 2009 r. fakturę VAT nr (...) na kwotę 55,62 zł tytułem zużycia wody i odprowadzenia ścieków, a także opłaty abonamentowej za wodę w wysokości 4,17 zł i opłaty abonamentowej za ścieki w wysokości 4,28 zł, z odroczonym do dnia 15 kwietnia 2009 r. terminem płatności,

w dniu 4 maja 2009 r. fakturę VAT nr (...) na kwotę 78,10 zł tytułem zużycia wody i odprowadzenia ścieków, a także opłaty abonamentowej za wodę w wysokości 6,25 zł i opłaty abonamentowej za ścieki w wysokości 4,44 zł, z odroczonym do dnia 18 maja 2009 r. terminem płatności,

w dniu 1 czerwca 2009 r. fakturę VAT nr (...) na kwotę 62,22 zł tytułem zużycia wody i odprowadzenia ścieków, a także opłaty abonamentowej za wodę w wysokości 6,25 zł i opłaty abonamentowej za ścieki w wysokości 4,44 zł, z odroczonym do dnia 15 czerwca 2009 r. terminem płatności,

w dniu 1 lipca 2009 r. fakturę VAT nr (...) na kwotę 45,90 zł tytułem zużycia wody i odprowadzenia ścieków, a także opłaty abonamentowej za wodę w wysokości 6,25 zł i opłaty abonamentowej za ścieki w wysokości 4,44 zł, z odroczonym do dnia 15 lipca 2009 r. terminem płatności

w dniu 3 sierpnia 2009 r. fakturę VAT nr (...) na kwotę 94,43 zł tytułem zużycia wody i odprowadzenia ścieków, a także opłaty abonamentowej za wodę w wysokości 6,25 zł i opłaty abonamentowej za ścieki w wysokości 4,44 zł, z odroczonym do dnia 17 sierpnia 2009 r. płatności,

w dniu 4 września 2009 r. fakturę VAT nr (...) na kwotę 84,09 zł tytułem zużycia wody i odprowadzenia ścieków, a także opłaty abonamentowej za wodę w wysokości 6,25 zł i opłaty abonamentowej za ścieki w wysokości 4,44 zł, z odroczonym do dnia 18 września 2009 r. terminem płatności,

w dniu 2 października 2009 r. fakturę VAT nr (...) na kwotę 55,78 zł tytułem zużycia wody i odprowadzenia ścieków, a także opłaty abonamentowej za wodę w wysokości 6,25 zł i opłaty abonamentowej za ścieki w wysokości 4,44 zł, z odroczonym do dnia 16 października 2009 r. terminem płatności,

w dniu 2 listopada 2009 r. fakturę VAT nr (...) na kwotę 55,78 zł tytułem zużycia wody i odprowadzenia ścieków, a także opłaty abonamentowej za wodę w wysokości 6,25 zł i opłaty abonamentowej za ścieki w wysokości 4,44 zł, z odroczonym do dnia 16 listopada 2009 r. terminem płatności,

w dniu 1 grudnia 2009 r. fakturę VAT nr (...) na kwotę 55,78 zł tytułem zużycia wody i odprowadzenia ścieków, a także opłaty abonamentowej za wodę w wysokości 6,25 zł i opłaty abonamentowej za ścieki w wysokości 4,44 zł, z odroczonym do dnia 15 grudnia 2009 r. terminem płatności,

w dniu 6 stycznia 2010 r. fakturę VAT nr (...) na kwotę 75,10 zł tytułem zużycia wody i odprowadzenia ścieków, a także opłaty abonamentowej za wodę w wysokości 6,25 zł i opłaty abonamentowej za ścieki w wysokości 4,44 zł, z odroczonym do dnia 20 stycznia 2010 r. terminem płatności,

w dniu 8 lutego 2010 r. fakturę VAT nr (...) na kwotę 62,23 zł tytułem zużycia wody i odprowadzenia ścieków, a także opłaty abonamentowej za wodę w wysokości 6,26 zł i opłaty abonamentowej za ścieki w wysokości 4,44 zł, z odroczonym do dnia 22 lutego 2010 r. terminem płatności,

w dniu 8 marca 2010 r. fakturę VAT nr (...) na kwotę 62,23 zł tytułem zużycia wody i odprowadzenia ścieków, a także opłaty abonamentowej za wodę w wysokości 6,26 zł i opłaty abonamentowej za ścieki w wysokości 4,44 zł, z odroczonym do dnia 22 marca 2010 r. terminem płatności,

w dniu 1 kwietnia 2010 r. fakturę VAT nr (...) na kwotę 43,89 zł tytułem zużycia wody i odprowadzenia ścieków, a także opłaty abonamentowej za wodę w wysokości 6,25 zł i opłaty abonamentu za ścieki w wysokości 4,44 zł, z odroczonym do dnia 15 kwietnia 2010 r. terminem płatności,

w dniu 4 maja 2010 r. fakturę VAT nr (...) na kwotę 57,50 zł tytułem zużycia wody i odprowadzenia ścieków, a także opłaty abonamentowej za wodę w wysokości 6,25 zł i opłaty abonamentowej za ścieki w wysokości 4,44 zł, z odroczonym do dnia 18 maja 2010 r. terminem płatności,

w dniu 2 czerwca 2010 r. fakturę VAT nr (...) na kwotę 87,42 zł tytułem zużycia wody i odprowadzenia ścieków, a także opłaty abonamentowej za wodę w wysokości 6,25 zł i opłaty abonamentowej za ścieki w wysokości 4,44 zł, z odroczonym do dnia 16 czerwca 2010 r. terminem płatności,

w dniu 1 lipca 2010 r. fakturę VAT nr (...) na kwotę 70,52 i tytułem zużycia wody i odprowadzenia ścieków, a także opłaty abonamentowej za wodę w wysokości 6,25 zł i opłaty abonamentowej za ścieki w wysokości 4,44 zł, z odroczonym do dnia 15 lipca 2010 r. terminem płatności,

w dniu 6 września 2010 r. fakturę VAT nr (...) na kwotę 163,59 zł tytułem zużycia wody i odprowadzenia ścieków, a także opłaty abonamentowej za wodę w wysokości 10,23 zł i opłaty abonamentowej za ścieki w wysokości 8,88 zł, z odroczonym do dnia 20 września 2010 r. terminem płatności,

w dniu 7 października 2010 r. fakturę VAT nr (...) na kwotę 67,37 zł tytułem zużycia wody i odprowadzenia ścieków, a także opłaty abonamentowej za wodę w wysokości 10,70 zł i opłaty abonamentowej za ścieki w wysokości 4,44 zł, z odroczonym do dnia 21 października 2010 r. terminem płatności.

Powód doręczył pozwanemu umowę nr (...) z dnia 22 kwietnia 2010 r. o zaopatrzeniu w wodę i odprowadzeniu ścieków. Umowa ta przewidywała m.in. że usługobiorca dokona zapłaty za dostarczoną wodę i odprowadzone ścieki w terminie 14 dni od daty dostarczenia rachunku (§ 13). Ceny za wodę i ścieki oraz opłaty abonamentowe ustalane są każdorazowo uchwałą Rady Miejskiej S. w sprawie zatwierdzenia taryf za zbiorowe zaopatrzenie w wodę i zbiorowe odprowadzenie ścieków na terenie Gminy Miejskiej S. (§ 7 ust. 3).

Rada Miasta S. nie podjęła uchwały w sprawie zatwierdzenia lub odmowy zatwierdzenia taryfy dla zbiorowego zaopatrzenia w wodę i zbiorowego odprowadzenia ścieków w okresie od 10 marca 2008 r. do 9 marca 2011 r.

Pozwany uiszczył na rzecz powoda należności za wodę i odprowadzenie ścieków w kwotach wskazanych ww. fakturach. Nie uiszczone natomiast zostały należności w postaci opłat abonamentowych, których stan zaległości wynosił na dzień 21 października 2010 r. kwotę 294,76 zł, zaś odsetki stanowiły kwotę 45,86 zł.

Pismami z dnia 12 lipca 2010 r. i 22 października 2010 r. powód bezskutecznie wezwał pozwanego do zapłaty kwoty dochodzonej pozwem.

Powyższy stan faktyczny Sąd Rejonowy ustalił w oparciu o dokumenty zgromadzone w aktach postępowania. Sąd uznał dokumenty przedstawione przez strony za w pełni wiarygodne, ponieważ zostały one sporządzone przez uprawnione podmioty, zaś ich autentyczność nie była kwestionowana przez żadną ze stron. Sąd Rejonowy wskazał, iż pominiął dowód z przesłuchania stron zgłoszony przez pozwanego w sprzeciwie od nakazu zapłaty oraz wniosek pozwanego z dnia 21 marca 2011 r. o przesłuchanie w charakterze świadka M. P. na okoliczność wykonania usługi, jej zakresu i ceny, ponieważ przeprowadzenie tych dowodów było zbędne dla rozstrzygnięcia sprawy.

Sąd Rejonowy pominiął również zarzut potrącenia zgłoszony przez pozwanego w sprzeciwie od nakazu zapłaty. Zgodnie bowiem z treścią art. 505 (4) § 2 k.p.c. powództwo wzajemne oraz zarzut potrącenia są dopuszczalne, jeżeli roszczenia nadają się do rozpoznania w postępowaniu uproszczonym. Jak wynikało z akt sprawy pozwany zgłosił do potrącenia wierzytelność w wysokości 1.000 zł z tytułu wykonania przyłącza kanalizacyjnego do budynku przy ul. (...) w G. z dnia 10 maja 2002 r., a więc roszczenie podlega rozpoznaniu w postępowaniu -uproszczonym. Sprawa niniejsza jako dotycząca sporu między przedsiębiorcami podlega jednak również regulacji przewidzianej dla postępowania gospodarczego, w którym zgodnie z art. 479 (14) § 4 k.p.c. do potrącenia w toku postępowania mogą być przedstawione tylko wierzytelności udowodnione dokumentami. Jak wynika natomiast z treści sprzeciwu strona pozwana wraz ze zgłoszeniem zarzutu potrącenia nie przedłożyła żadnego dokumentu, z którego wynikałoby w jakiej wysokości i z jakiego tytułu zgłasza zarzut potrącenia względem powoda. Rachunek nr (...) został przedłożony przez pozwanego dopiero na rozprawie w dniu 11 września 2012 r., a zatem należało go uznać jako sprekludowany. Stosownie bowiem do treści art. 479 (14) § 2 k.p.c. pozwany w odpowiedzi na pozew jest obowiązany podać wszystkie twierdzenia, zarzuty oraz dowody na ich poparcie pod rygorem utraty prawa powoływania ich w toku postępowania, chyba że wykáže, że ich powołanie w odpowiedzi na pozew nie było możliwe albo że potrzeba powołania wynikła później. Sąd Rejonowy przyjął, iż pozwany co prawda w odpowiedzi na zobowiązanie Sądu z dnia 18 lutego 2011 r. wskazał, iż przedmiotowy rachunek został zagubiony, dlatego też pismem z dnia 21 marca 2011 r. wniósł o wyznaczenie dodatkowego terminu na jego odnalezienie i przedłożenie, lecz złożył wspomniany rachunek dopiero w dniu 11 września 2012 r. na rozprawie. Zdaniem Sądu I instancji pozwany nie wykazał, iż przedmiotowy rachunek nie mógł być odnaleziony i przedłożony w uprzednio wyznaczonym przez Sąd terminie.

Sąd I instancji wskazał, iż kwestią sporną w sprawie było ustalenie czy strona pozwana słusznie podniosła zarzut przedawnienia przysługującego powodowi roszczenia, jak również czy strony łączyła umowa o dostawę wody i odprowadzenie ścieków, z racji której powód domaga się zapłaty opłaty abonamentowej oraz w jakiej wysokości opłata ta przysługiwała powodowi. Zdaniem Sądu Rejonowego materiał dowodowy zgromadzony w sprawie wskazywał, iż

zawarta między stronami umowa, w związku z którą zostały wystawione faktury VAT. miała charakter mieszany. Umową mieszaną jest zaś taka umowa, która zawiera w sobie elementy kilku umów nazwanych pozostających ze sobą w związku funkcjonalnym. W niniejszej sprawie doszło do zawarcia jednej umowy posiadającej zarówno elementy umowy sprzedaży, jak i umowy o świadczenie usług. Mieszany charakter tej umowy wynikał z tego, że prócz obowiązków wynikających z umowy sprzedaży strony zawarły jednocześnie umowę o świadczenie usług. Przedmiotem tej umowy miało być również dostarczenie wody i odprowadzanie ścieków. Do umów o świadczenie usług, które nie zostały uregulowane innymi przepisami stosuje się odpowiednio przepisy o zleceniu - art. 750 k.c. Odesłanie to znajduje zatem zastosowanie gdy przedmiotem umowy jest wykonanie czynności faktycznej jako usługi, a nie jest ona ponadto unormowana w przepisach dotyczących zarówno umów nazwanych w samym kodeksie jak w przypadku umów uregulowanych w innych aktach prawnych.

Następnie Sąd wskazał, iż zgodnie z treścią art. 554 k.c. roszczenia z tytułu sprzedaży dokonanej w zakresie działalności przedsiębiorstwa sprzedawcy, roszczenia rzemieślników z takiego tytułu oraz roszczenia prowadzących gospodarstwa rolne z tytułu sprzedaży produktów rolnych i leśnych przedawniają się z upływem lat dwóch. Sąd przyjął, iż z dokumentacji przedłożonej przez powoda do akt sprawy wynika jednoznacznie, iż faktury VAT zostały wystawione w okresie od dnia 1 kwietnia 2008 r. do dnia 7 października 2010 r. i posiadały odroczony 14 - dniowy termin płatności, a zatem należności określone w tychże fakturach stawały się wymagalne z upływem terminu płatności każdej z faktur. Mając na względzie, iż zgodnie z art. 120 § 1 k.c. bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne, termin dochodzenia roszczenia w zakresie opłat abonamentowych wskazanych w fakturach VAT wystawionych w okresie od 1 kwietnia 2008 r. do dnia 5 listopada 2008 r. (w tym faktury VAT nr (...) z dnia 5 listopada 2008 r. z odroczonym do dnia 19 listopada 2008 r. terminem płatności) upłynął najpóźniej w dniu 19 listopada 2010 r., bowiem przedawnienie upływa w ostatnim dniu terminu, który ustala się stosownie do reguł zawartych w art. 112 k.c.

Sąd Rejonowy podkreślił przy tym, iż gdyby nawet nie uznać charakteru zawartej przez strony umowy jako wyłącznie umowy o świadczenie usług, to i tak dla terminu przedawnienia roszczenia w zakresie kwoty 67,61 zł pozostawałoby to bez znaczenia, albowiem odpowiednio znalazłby zastosowanie przepis art. 751 pkt 1 k.c. w zw. z art. 750 k.c. Powyższe uregulowanie jest bowiem przepisem szczególnym w stosunku do art. 118 k.c. i ma charakter normy bezwzględnie obowiązującej a dotyczy terminu dochodzenia roszczeń o wynagrodzenie za spełnione czynności z związku z działalnością wytwórczą, budowlaną, handlową i usługową, prowadzoną w celach zarobkowych i na własny rachunek przez osoby fizyczne lub prawne, a także jednostki organizacyjne nie mające osobowości prawnej, utworzone zgodnie z przepisami prawa, jeżeli przedmiot ich działania obejmuje prowadzenie takiej działalności. Oznacza to więc, że także roszczenia związane z prowadzeniem działalności gospodarczej mogą się przedawniać w okresie dwuletnim, a nie trzyletnim, jak wskazywał w odpowiedzi na sprzeciw powód. W tym zakresie Sąd Rejonowy powołał się na pogląd Sądu Najwyższego prezentowany w uchwale z dnia 21 października 1994 r. (III CZP 136/94) wskazujący, iż przepisem szczególnym, o którym mowa w art. 118 k.c., jest w stosunku do roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej każdy przepis ustawy przewidujący krótszy niż trzyletni termin przedawnienia, a za taki przepis należy uznać zarówno art. 554 k.c. jak i art. 751 pkt 1 k.c. Sąd I instancji przyjął, iż odmienne rozumienie tej kwestii i uznanie terminu trzyletniego przewidzianego w art. 118 k.c. za termin uniwersalny - dopuszczający odstępstwa jedynie wówczas, gdy przepis szczególny przez nadane mu brzmienie lub ze swej istoty dotyczy tylko roszczeń związanych z działalnością gospodarczą - prowadzi do rozwiązań, których zaakceptować nie można.

Sąd zważył również, iż w niniejszej sprawie nie doszło do przerwania biegu przedawnienia. Pozwany nie występował do powoda z żadnymi pismami, w których zobowiązywał się do uregulowania należności wynikających z faktur VAT, nie uznał w jakikolwiek sposób długu, jak również nie zrzekł się zarzutu przedawnienia dotyczącego powyższej należności.

Sąd podkreślił następnie, iż powyższe rozważania w zakresie zastosowania dwuletniego terminu przedawnienia zastosowanie znajdują jedynie w zakresie kwoty 67,61 zł dochodzonej pozwem i stanowiącej sumę należności z tytułu opłat abonamentowych wskazanych w fakturach VAT wystawionych do dnia 5 listopada 2008 r. Powództwo podlegało również oddaleniu w pozostałym zakresie. Powód powyższe żądanie wywodził z umowy na dostarczenie wody i odprowadzenie ścieków, a w szczególności opłat abonamentowych za wodę i ścieki za okres od dnia 6 listopada 2008 r. do dnia 7 października 2010 r., na okoliczność której wystawione zostały faktury VAT. Nie budził wątpliwości Sądu

fakt, że strony były związane przedmiotową umową. Co prawda pozwany w sprzeciwie od nakazu zapłaty podnosił, iż nie podpisał z pozwanym umowy z dnia 22 kwietnia 2010 r., jednakże zarzut ten należało uznać za bezzasadny. W tym bowiem przypadku zastosowanie znajdował art. 68 (2) k.c., zgodnie z którym jeżeli przedsiębiorca otrzymał od osoby, z którą pozostaje w stałych stosunkach gospodarczych, ofertę zawarcia umowy w ramach swej działalności, brak niezwłocznej odpowiedzi poczytuje się za przyjęcie oferty. Sąd uznał natomiast, iż nie ulegało wątpliwości, że powód doręczył pozwanemu przedmiotową umowę z dnia 22 kwietnia 2010 r., którą strona przeciwna odebrała jednocześnie jej nie podpisując i nie wypowiadając dotychczasowej umowy łączącej strony i w dalszym ciągu korzystając z usług świadczonych przez powoda, co też zostało wyraźnie przyznane w sprzeciwie. Tym samym należało uznać, że strony w sposób dorozumiany zawarły umowę.

Zdaniem Sądu Rejonowego roszczenie powoda w pozostałym zakresie podlegało oddaleniu jako nieudowodnione co do wysokości. Strona powodowa na uzasadnienie swego stanowiska wskazywała, iż taryfy zgodnie z art. 24 ust. 1 ustawy z dnia 7 czerwca 2001 r. o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzeniu ścieków (Dz. U nr 123, poz. 858 ze zm.) podlegają zatwierdzeniu w drodze uchwały rady gminy, z wyjątkiem taryf zmienionych w związku ze zmianą stawki podatku od towarów i usług. Natomiast stosownie do ust. 2, 3 i 8 ww. przepisu przedsiębiorstwo wodociągowo - kanalizacyjne, w terminie 70 dni przed planowanym dniem wejścia taryf w życie, przedstawia wójtowi (burmistrzowi, prezydentowi) wniosek o ich zatwierdzenie. Jeżeli rada gminy nie podejmie uchwały w terminie, o którym mowa w ust. 5, taryfy zweryfikowane przez wójta wchodzi w życie po upływie 70 dni od dnia złożenia wniosku o zatwierdzenie taryf. Do wniosku o zatwierdzenie taryf przedsiębiorstwo wodociągowo - kanalizacyjne dołącza szczegółową kalkulację cen i stawek opłat oraz aktualny plan. Przenosząc powyższe unormowanie na grunt niniejszej sprawy Sąd przyjął, iż powód nie udowodnił, iż przedłożył Radzie Miasta S. taryfę do zatwierdzenia. Ponadto z informacji uzyskanej z Urzędu Miasta S. wynikało, że Rada Miasta nie podjęła uchwały w przedmiocie zatwierdzenia czy też odmowy zatwierdzenia taryfy dla zbiorowego zaopatrzenia w wodę i zbiorowego odprowadzenia ścieków. Z tego względu Sąd Rejonowy uznał, że taryfy wskazane przez powoda w fakturach VAT nie są stawkami obowiązującymi wobec ich niezatwierdzenia, a tym samym nie wejścia w życie. Sąd ten podkreślił że powód nie wykazał żadnymi dowodami, iż zostały spełnione wszelkie przesłanki ustawowe, od których zaistnienia zasadne jest przyjęcie wysokości opłat abonamentowych w kwotach wskazanych w fakturach VAT załączonych do pozwu. W ocenie Sądu nie I stanowią przekonującego dowodu na powyższe okoliczności przedłożone przez powoda pisma zatytułowane "taryfa za zbiorowe zaopatrzenie w wodę i zbiorowe odprowadzenie ścieków na terenie Gminy Miejskiej S.". Powyższe dokumenty, jak to zostało wspomniane powyżej nie zostały zaakceptowane przez -Radę Gminy S., nie noszą również śladów prezentaty właściwego urzędu gminy, na podstawie której można by wnioskować, iż zostały złożone w celu akceptacji taryfy. Ponadto nie stanowią przekonującego dowodu na wysokość roszczenia powoda przedłożone do akt faktury VAT, które stanowią tylko dokumenty księgowe. Na marginesie Sąd wskazał, iż co prawda pozwany w sprzeciwie kwestionował zasadność obciążenia go kosztami opłat abonamentowych, jednakże Sąd nie podzielił tego stanowiska uznając, iż opłata abonamentowa stanowiła nieodłączny element pozostałych opłat, które obciążają usługobiorcę, zgodnie ze świadczoną usługą. W związku z powyższym Sąd I instancji uznał, że to na powodzie zgodnie z art. 6 k.c. spoczywał ciężar udowodnienia wysokości przysługującego roszczenia. Zdaniem Sądu podkreślić należy, zważywszy na okoliczności faktyczne podniesione przez powoda w pozwie na uzasadnienie wysokości dochodzonego roszczenia, powód winien wykazać odpowiednimi dokumentami, iż pozwany jest obowiązany do uiszczenia należności w postaci opłat abonamentowych w wysokości wskazanej w żądaniu pozwu. Powód w sprawie niniejszej ograniczył się tylko do przedłożenia faktur VAT i niezaakceptowanych taryf, które należało uznać za nieobowiązujące.

Na podstawie zatem zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego oraz zgodnie z regułami postępowania dowodowego przedstawionymi powyżej Sąd Rejonowy uznał roszczenie powoda za nieudowodnione i w punkcie pierwszym wyroku na podstawie art. 535 k.c. w zw. z art. 750 k.c. oraz art. 6 k.c. powództwo oddalił.

O kosztach procesu Sąd orzekł w punkcie II wyroku zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, tj. na podstawie art. 98 § 1 k.p.c., obciążając nimi w całości powoda

Apelację od powyższego wyroku wniósł powód Przedsiębiorstwo (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S., zaskarżając go w części oddalającej powództwo co do kwoty 277,41 złotych oraz zarzucając mu:

1. naruszenie prawa materialnego, to jest art. 24 ust. 8 ustawy z dnia 7 czerwca 2001 roku o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków (Dz. U. z 2006 r. nr 123, po. 858 ze zm.) poprzez jego błędną wykładnię, a mianowicie przyjęcie, że nie podjęcie uchwały o zatwierdzeniu lub odmowie zatwierdzenia taryf skutkuje ich nieważnością wskutek ich niezatwierdzenia, podczas gdy zgodnie z tym przepisem taryfy wchodzi w życie po upływie 70 dni od dnia złożenia wniosku, co oznacza, że dołączone do akt taryfy za lata 2008-2010 były obowiązujące;

2. naruszenie przepisów postępowania, a mianowicie art. 233 § 1 kpc poprzez błędną ocenę materiału dowodowego i przyjęcie, że nie podjęcie przez Radę Gminy uchwały skutkuje nieobowiązaniem taryfy, gdy w rzeczywistości w takim przypadku taryfy wchodzi w życie po upływie 70 dni od daty ich złożenia Prezydentowi Miasta, oraz naruszenie art. 503 § 1 kpc w związku z art. 6 kc przez błędne przyjęcie, że pozwany zgłosił zarzut nieobowiązania taryf wskutek niepodjęcia uchwał, gdy faktycznie podniósł zarzut podjęcia uchwały o odmowie zatwierdzenia taryf, co nie miało miejsca, a zatem Sąd uwzględnił zarzut niegłoszony przez pozwanego z obrazą art. 503 § 1 kpc.

Podnosząc powyższe zarzuty apelujący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w części zaskarżonej i zasądzenie od pozwanego a rzecz powoda kwoty 277,41 zł z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje według norm przepisanych.

Pozwany złożył odpowiedź na apelację, w której wniósł o jej oddalenie oraz zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania odwoławczego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja powoda zasługiwała na częściowe uwzględnienie.

Na wstępie zaznaczyć należy, iż niniejsza sprawa toczyła się w trybie postępowania uproszczonego. Rozpoznawana w tym trybie apelacja nie służy ponownemu rozpoznaniu sprawy, lecz włącznie kontroli wyroku wydanego przez Sąd I instancji. Sąd apelacyjny nie rozpoznaje na nowo powództwa, ograniczając się jedynie do oceny trafności zaskarżonego rozstrzygnięcia, zakres jego kompetencji kontrolnych zredukowany jest zatem do zarzutów podniesionych w środku zaskarżenia. Oznacza to, że apelacja nie służy badaniu trafności zaskarżonego orzeczenia z punktu widzenia zgodności z rzeczywistością zaistniałym stanem prawnym i faktycznym, lecz wyłącznie z punktu widzenia jego zgodności z materiałem procesowym pozostającym w dyspozycji sądu orzekającego; w centrum uwagi Sądu II instancji pozostaje zaskarżone orzeczenie i ocena jego poprawności nie zaś rozpoznanie sprawy i orzekanie *in merito* (por. uzasadnienie uchwały składu 7 sędziów SN z 31 stycznia 2008 r. - III CZP 49/07, Lex Polonica nr 1811245 OSNC 2008, nr 6, poz. 55; komentarz do art. 5059kpc LexPolonica).

W pierwszej kolejności zauważyć należało, iż pomimo, że apelujący podniósł w środku zaskarżenia zarówno zarzut obrazy prawa materialnego w postaci art. 24 ust. 8 ustawy z dnia 7 czerwca 2001 r. o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków (t.j. Dz. U. Nr 123, poz. 858), jak również zarzut naruszenia przepisu postępowania, to jest art. 233 kpc, w istocie oba te zarzuty sprowadzały się do zakwestionowania przez skarżącego stanowiska wyrażonego przez Sąd I instancji, zgodnie z którym niepodjęcie przez organ gminy uchwały w przedmiocie zatwierdzenia lub odmowy zatwierdzenia taryf skutkowało ich nieobowiązaniem. Z tego względu Sąd Okręgowy uznał za celowe łączne rozważenie obu tych zarzutów w swoich dalszych rozważaniach.

Odnosząc się do tego zagadnienia zarzuty skarżącego należało uznać za zasadne jedynie w zakresie, w którym zarzucił on Sądowi Rejonowemu dokonanie błędnej oceny prawnej ustalonego w sprawie stanu faktycznego. Analiza pisemnych motywów zaskarżonego rozstrzygnięcia prowadziła bowiem do wniosku, iż Sąd Rejonowy nie naruszył zasady wynikającej z art. 233 § 1 kpc, lecz dokonał rzetelnej oraz wszechstronnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Przeprowadzając analizę i ocenę przedłożonych przez strony dowodów Sąd ten kierował

się regułami logicznego rozumowania, wiedzą oraz doświadczeniem życiowym, z których wywiódł w granicach swobodnej oceny wnioski dotyczące stopnia wiarygodności i mocy poszczególnych dowodów, które szczegółowo przedstawił następnie w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Na tej podstawie Sąd I instancji poczynił w zasadniczym zakresie prawidłowe ustalenia faktyczne. W szczególności za w pełni trafne należało uznać uwagi Sądu I instancji w zakresie odnoszącym się do podniesionych przez pozwanego zarzutów potrącenia oraz przedawnienia dochodzonego roszczenia, jak również ustalenia dotyczące faktu związania stron umową z dnia 22 kwietnia 2010 roku, charakteru tej umowy, jak również zakresu łączącego strony stosunku zobowiązaniowego, który obejmował bez wątpienia również obowiązek uiszczania przez pozwanego opłat abonentowych.

W ocenie Sądu Okręgowego Sąd I instancji w nieprawidłowy sposób określił natomiast prawne konsekwencje niepodjęcia przez Radę Miasta S. uchwały w przedmiocie zatwierdzenia bądź odmowy zatwierdzenia taryfy dla zbiorowego zaopatrzenia w wodę i zbiorowego odprowadzania ścieków. Powołując się na informację uzyskaną z Urzędu Miasta S. Sąd Rejonowy uznał bowiem, iż brak podjęcia jakiegokolwiek uchwały w przedmiocie przedmiotowych taryf rodził po stronie powoda, z uwagi na rozkład ciężaru dowodu, obowiązek wykazania, iż w latach 2008-2010 przedłożył on stosowne wnioski właściwemu organowi celem zatwierdzenia, któremu to obowiązkowi powód nie podołał. Oparcie się na tym błędnym założeniu doprowadziło w konsekwencji do leżącej u podstaw rozstrzygnięcia nieprawidłowej konkluzji, iż wskazane przez powoda w przedłożonych fakturach VAT taryfy, z uwagi na ich niezatwierdzenie przez organ gminy, nie były stawkami obowiązującymi, a zatem nie wiązały stron umowy.

Weryfikacja oceny prawnej Sądu Rejonowego w świetle poniesionych zarzutów apelacji wymagała dokonania analizy regulacji zawartej w ustawie z dnia 7 czerwca 2001 r. o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków (t.j. Dz. U. Nr 123, poz. 858) w zakresie dotyczącym zasad wprowadzenia w życie nowych taryf z tytułu zbiorowego zaopatrzenia w wodę i zbiorowego odprowadzanie ścieków. Głównym zagadnieniem wymagającym wyjaśnienia w niniejszej sprawie było bowiem ustalenie, czy wskazane w przedłożonych przez powoda fakturach taryfy miały charakter obowiązujący, czy też, z uwagi na niedochowanie przewidzianego powyższą ustawą trybu, nie doszło do ich skutecznego wprowadzenia.

Definicję taryfy zawiera przepis art. 2 pkt 12 ustawy z dnia 7 czerwca 2001 r. o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków (t.j. Dz. U. Nr 123, poz. 858) stanowiący, że taryfą jest zestawienie ogłoszonych publicznie cen i stawek opłat za zbiorowe zaopatrzenie w wodę i zbiorowe odprowadzanie ścieków oraz warunki ich stosowania. Elementy obligatoryjne taryfy określone zostały w § 4 rozporządzenia Ministra Budownictwa z dnia 28 czerwca 2006 r. w sprawie określenia taryf, wzoru wniosku o zatwierdzenie taryf oraz warunków rozliczeń za zbiorowe zaopatrzenie w wodę i zbiorowe odprowadzanie ścieków (Dz. U. Nr 127, poz. 886). Zgodnie z treścią ust. 1 i 2 § 4 w/w rozporządzenia w taryfach za zbiorowe zaopatrzenie w wodę i zbiorowe odprowadzanie ścieków określa się: rodzaje prowadzonej działalności, rodzaj i strukturę taryfy, taryfowe grupy odbiorców usług, rodzaje i wysokość cen i stawek opłat, warunki rozliczeń z uwzględnieniem wyposażenia nieruchomości w przyrządy i urządzenia pomiarowe, warunki stosowania cen i stawek opłat, w których w szczególności określa się zakres świadczonych usług dla poszczególnych taryfowych grup odbiorców i standardy jakościowe obsługi odbiorców usług. Wskazuje się przy tym, iż powyższy katalog elementów taryfy jest wyliczeniem enumeratywnym, co oznacza, że są to elementy, które obowiązkowo powinny znaleźć się w taryfie. Brak choćby jednego z wyżej wymienionych elementów powoduje, że taryfa została sporządzona niezgodnie z przepisami.

Zgodnie natomiast z treścią art. 24 ust. 1 ustawy z dnia 7 czerwca 2001 r. o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków (t.j. Dz. U. Nr 123, poz. 858) taryfy podlegają zatwierdzeniu w drodze uchwały rady gminy, z wyjątkiem taryf zmienionych w związku ze zmianą stawki podatku od towarów i usług. Ustęp 2 tego przepisu przewiduje, iż przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne, w terminie 70 dni przed planowanym dniem wejścia taryf w życie, przedstawia wójtowi (burmistrzowi, prezydentowi miasta) wniosek o ich zatwierdzenie. Do wniosku o zatwierdzenie taryf przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne dołącza szczegółową kalkulację cen i stawek opłat oraz aktualny plan. W myśl ust. 4 na wójcie ciąży obowiązek sprawdzenia czy taryfy i plan zostały opracowane zgodnie z przepisami ustawy, jak również weryfikacji kosztów pod względem celowości ich ponoszenia. Następnie rada gminy podejmuje uchwałę o zatwierdzeniu taryf, w terminie 45 dni od dnia złożenia wniosku, o

którym mowa w ust. 2, albo o odmowie zatwierdzenia taryf, jeżeli zostały one sporządzone niezgodnie z przepisami. Zgodnie art. 24 ust. 7 cytowanej ustawy przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne ogłasza zatwierdzone taryfy w miejscowej prasie lub w sposób zwyczajowo przyjęty w terminie do 7 dni od dnia podjęcia uchwały, o której mowa w ust. 1. W myśl natomiast ust. 8 jeżeli rada gminy nie podejmie uchwały w terminie, o którym mowa w ust. 5, taryfy zweryfikowane przez wójta (burmistrza, prezydenta miasta) wchodzi w życie po upływie 70 dni od dnia złożenia wniosku o zatwierdzenie taryf. Powołany przepis ma na celu dyscyplinowanie rady gminy do podjęcia uchwały o zatwierdzeniu taryf (pozytywnej bądź negatywnej) w ciągu 45 dni od daty złożenia wniosku, brak podjęcia takiej uchwały w ustawowym terminie powoduje bowiem wejście ex lege taryf proponowanych przez przedsiębiorstwo; po upływie 70 dni od dnia złożenia wniosku o ich zatwierdzenie.

Jak zasadnie zauważył skarżący, pozwany powoływał się w sprzeciwie od nakazu zapłaty wyłącznie na fakt odmownej decyzji Rady Miasta S. w zakresie zatwierdzenia przedstawionych przez powoda taryf, z czego wywodził fakt ich nieobowiązania. Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, a w szczególności pismo z Urzędu Miasta S. z dnia 28 października 2011 roku nie pozostawiało natomiast wątpliwości, iż w analizowanym czasie nie doszło do odmowy zatwierdzenia zaproponowanych przez powodowe przedsiębiorstwo wielkości taryfowych, Rada Gminy S. nie podjęła bowiem w tym zakresie jakiegokolwiek decyzji. Powyższe sformułowanie zarzutu przez pozwanego prowadziło do wniosku, iż na etapie złożenia sprzeciwu od nakazu zapłaty nie kwestionował on faktu złożenia przez powoda stosownej dokumentacji organowi gminy. Późniejsze powoływanie się przez pozwanego na okoliczność niewykazania przez stronę powodową samego faktu złożenia wniosku o zatwierdzenie uchwał należało natomiast, w świetle zasad przewidzianych w art. 503 kpc, uznać za spóźnione. Skoro więc okoliczność ta w pierwszej fazie postępowania nie stanowiła przedmiotu sporu, nie można było zgodzić się z poglądem Sądu Rejonowego, iż na powodzie spoczywał obowiązek udokumentowania faktu złożenia przez niego organowi gminy propozycji taryf. Ustalenie wysokości stawek abonamentowych w kolejnych trzech latach było natomiast możliwe w oparciu o przedłożone przez pozwanego taryfy, z których wynikało wprost, iż zostały wprowadzone w trybie przewidzianym w art. 24 ust. 8 ustawy, a więc weszły w życie na skutek nieuchwalenia przez właściwy organ gminy odpowiedniej uchwały w tym zakresie.

Reasumując powyższe, należało dojść do wniosku, iż argumentacja Sądu I instancji w zakresie, w którym odnosiła się do faktu nieudowodnienia przez powoda dochodzonej wiarygodności, w szczególności faktu obowiązywania taryf w określonej przez niego wysokości, nie zasługiwała na uwzględnienie. W ocenie Sądu Okręgowego dołączona do pozwu dokumentacja w postaci łączących strony umów o dostarczanie wody i odprowadzanie ścieków, obowiązujących taryf jak również wyszczególnionych faktur VAT wyczerpywała w pełni inicjatywę dowodową strony powodowej, stanowiąc tym samym wystarczającą podstawę dla przyjęcia zasadności dochodzonej pozwem kwoty. Zarzuty apelującego należało zatem uznać za zasadne, co w konsekwencji doprowadziło do zmiany zaskarżonego wyroku

Przesądzenie o zasadności dochodzonego przez powoda roszczenia co do samej jego zasady, przy jednoczesnym uznaniu, iż powód należycie wykazał podstawy dla ustalenia wysokości kwot objętych przedmiotowymi fakturami VAT nie mogło jednak skutkować zasądzeniem całej dochodzonej przez powoda kwoty. W tym zakresie, w pierwszej kolejności wskazać należało, iż Sąd Okręgowy w pełni podzielił stanowisko Sądu I instancji, zgodnie z którym na gruncie niniejszej sprawy doszło do upływu, właściwego dla łączącego strony stosunku umownego, dwuletniego terminu przedawnienia roszczenia w części odnoszącej się do kwoty 67,61 złotych z tytułu należności objętych fakturami wystawionymi w okresie od 1 kwietnia 2008 roku do 5 listopada 2008 roku. Z tego względu nie zaistniała potrzeba powtarzania przez Sąd odwoławczy szczegółowych rozważań poczynionych odnośnie tej kwestii w pisemnych motywach zaskarżonego orzeczenia. Powyższa argumentacja Sądu Rejonowego została również w pełni zaakceptowana przez skarżącego, który podniósł w apelacji, iż z uwagi przedawnienie wskazanej części roszczenia w dalszym ciągu domaga się zasądzenia od pozwanego pozostałej kwoty 277, 41 zł, na którą składały się 233,51 zł należności głównej wraz z odsetkami za opóźnienie w wysokości 45,86 zł.

O ile zastrzeżeń Sądu odwoławczego nie budziła wysokość dochodzonej przez powoda należności głównej z tytułu faktur wystawionych od 1 grudnia 2008 roku do 7 października 2010 roku w łącznej kwocie 233,51 złotych, o tyle nie można było zaakceptować jego żądania w części dotyczącej wielkości odsetek za opóźnienie. Pomimo bowiem przyznania, iż doszło do przedawnienia części roszczenia powód w dalszym ciągu domagał się w postępowaniu

apelacyjnym zapłaty na swoją rzecz odsetek za opóźnienie wynikających z nieopłacenia wszystkich przestawionych przez niego faktur, a zatem również w części, w której zostały one naliczone z tytułu opóźnień w płatności kwot objętych fakturami wystawionymi do dnia 5 listopada 2008 roku.

Oceniając zasadność żądania powoda w zakresie dotyczącym odsetek za opóźnienie w płatności dochodzonych należności głównych, w tym również co do których upłynął termin przedawnienia należało zwrócić uwagę na charakter roszczenia odsetkowego, a w szczególności jego związek z roszczeniem głównym. W aktualnym orzecznictwie oraz w doktrynie nie budzi wątpliwości, iż uregulowane w art. 481 § 1 kc odsetki za opóźnienie stanowią roszczenie okresowe w rozumieniu art. 118 kc oraz, że z upływem przewidzianego w tym przepisie trzyletniego terminu przedawnieniu ulegają zarówno roszczenia o odsetki za opóźnienie mające związek z prowadzeniem działalności gospodarczej, jak i związku takiego nie wykazujące. Zważyć przy tym należy, iż ogólny trzyletni termin przedawnienia roszczeń o świadczenia okresowe nie znajduje zastosowania w sytuacji, gdy regulacja szczególna wprowadza w sposób wyraźny inny termin przedawnienia dla tego rodzaju roszczeń. Z punktu widzenia rozstrzygnięcia istotne znaczenie ma również określenie relacji występującej pomiędzy okresem przedawnienia roszczenia głównego oraz związanych z nim należności odsetkowych w sytuacji, gdy termin przedawnienia roszczenia głównego jest krótszy niż trzy lata. Problem ten, budzący niegdyś liczne rozbieżności orzecznicze, wymaga poruszenia z uwagi na mający zastosowanie w niniejszej sprawie szczególny, dwuletni termin przedawnienia roszczeń głównych z tytułu istniejącego między stronami stosunku zobowiązaniowego łączącego w sobie elementy umów sprzedaży oraz świadczenia usług. W tym zakresie Sąd Okręgowy w pełni podziela pogląd wyrażony przez Sąd Najwyższy w uchwale składu siedmiu sędziów z dnia 26 stycznia 2005 r. (III CZP 42/04), zgodnie z którym ustanowiony w art. 118 KC termin przedawnienia roszczeń o świadczenia okresowe stosuje się do roszczeń o odsetki za opóźnienie także wtedy, gdy roszczenie główne ulega przedawnieniu w dwuletnim terminie określonym w art. 554 kc dla roszczeń z tytułu sprzedaży. Sąd Najwyższy wskazał jednocześnie, iż roszczenie o odsetki za opóźnienie przedawnia się jednak najpóźniej z chwilą przedawnienia się roszczenia głównego. W sytuacji zatem, gdyby do wygaśnięcia roszczenia głównego doszło wskutek zapłaty świadczenia przed upływem okresu jego przedawnienia, pozostałe w mocy roszczenie odsetkowe nabiera charakteru samoistnego, w związku z czym podlega przedawnieniu trzyletniemu określonymu w art. 118 kc. Na gruncie niniejszej sprawy nastąpiło natomiast przedawnienie roszczenia głównego w zakresie kwoty 67,71 zł co, w myśl powołanego stanowiska, skutkowało jednoczesnym przedawnieniem należnych od tych kwot odsetek za opóźnienie w łącznej kwocie 19 złotych. Wobec przyjęcia, iż wraz z roszczeniem głównym w zakresie kwoty 67,61 złotych doszło w tym samym czasie do przedawnienia także odsetek za opóźnienie w kwocie 19,- złotych oraz zważywszy na podniesienie przez stronę przeciwną zarzutu przedawnienia, powód nie mógł się zatem skutecznie domagać zasądzenia na jego rzecz kwot należnych z tytułu przedawnionych roszczeń odsetkowych. Nic nie stało natomiast na przeszkodzie dochodzeniu przez powoda należności odsetkowych w pozostałej części, a więc co do kwoty 26,86 złotych z tytułu opóźnienia w zapłacie należności objętych fakturami wystawionymi w okresie od 1 grudnia 2008 roku do 7 października 2010 roku. W szczególności nie budził wątpliwości sposób ich obliczenia oraz przedstawiona w sporządzonym przez powoda zestawieniu wysokość, która mieściła się w granicach odsetek ustawowych, które rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 4 grudnia 2008 roku (Dz. U. z 2008 r. nr 220, poz. 1434) zostały ustalone na poziomie 13% w stosunku rocznym.

Reasumując powyższe, Sąd Okręgowy stanął na stanowisku, iż Sąd I instancji dokonał częściowo błędnej oceny prawnej zaistniałego w sprawie stanu faktycznego, w następstwie czego jego rozstrzygnięcie nie odpowiadało prawu. Prawdłowa ocena zaistniałych w sprawie okoliczności faktycznych prowadziła bowiem do jednoznacznego wniosku, iż pozwany obowiązany był uiścić na rzecz powoda całość należności wynikających z wystawionych przez przedsiębiorstwo wodociągowe faktur VAT, zgodnie z wiążącymi strony w tym czasie taryfami. Powyższe skutkowało uznaniem, iż żądanie powoda było zasadne w części dotyczącej kwoty 231,55 złotych z tytułu należności głównej oraz ustawowych odsetek za opóźnienie w wysokości 26,86 złotych, tj. łącznie kwoty 258,41 zł. Wobec powyższego Sąd Okręgowy na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. uwzględniając w tej części apelację zmienił zaskarżony wyrok oraz orzekł jak w punkcie I.1. sentencji. O odsetkach od zasądzonej kwoty Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 kc, zgodnie z którym jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. § 2 cytowanego przepisu stanowi natomiast, iż w razie braku ustalenia z góry

przez strony stopy odsetek za opóźnienie wierzycielowi należą się odsetki ustawowe. W ocenie Sądu powód zasadnie domagał się w niniejszej sprawie zasądzenia na jego rzecz odsetek ustawowych począwszy od daty wniesienia pozwu, to jest od dnia 23 listopada 2010 r. do dnia zapłaty. Nie ulegało bowiem wątpliwości, iż we wskazanej przez powoda dacie pozwany znajdował się już w opóźnieniu w zapłacie dochodzonej pozewem należności.

Z przytoczonych w powyżej względów powództwo nie zasługiwało natomiast na uwzględnienie w zakresie odnoszącym się do przedawnionej części roszczenia głównego wynoszącej łącznie 67,61 złotych wraz z naliczonymi od tych kwot odsetkami za opóźnienie w kwocie 19,- złotych. Z tego względu Sąd w punkcie I.2. zmienił zaskarżony wyrok Sądu I instancji oddalając powództwo w pozostałym zakresie.

W następstwie zmiany zaskarżonego wyroku doszło również do modyfikacji rozstrzygnięcia o kosztach postępowania w I instancji, które z uwagi na częściowe uwzględnienie powództwa należało stosunkowo rozdzielić między stronami. Na niezbędne koszty procesu poniesione przez powoda w postępowaniu przed Sądem I instancji składały się koszty opłaty wynoszącej 30 zł, koszty zastępstwa procesowego w kwocie 60 zł (§ 6 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.) oraz 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, tj. łącznie kwota 107,- zł. Pozwany nie poniósł natomiast na tym etapie postępowania kosztów procesu. Z uwagi na to, iż w wyniku zmiany rozstrzygnięcia powód wygrał sprawę w 75% (kwota 258,41 zł stanowi 75% wartości przedmiotu sporu) Sąd Okręgowy w punkcie I.3. wyroku zasądził więc od pozwanego na rzecz powoda kwotę 80,25 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu (75% z kwoty 107,- złotych).

W odniesieniu do kosztów postępowania apelacyjnego w ocenie Sądu winno znaleźć zastosowanie uregulowanie przewidziane w art. 100 zd. 2 kpc, w myśl którego Sąd może nałożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznaczącej części żądania. Powód domagał się zmiany zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie na jego rzecz kwoty 277,41 złotych, natomiast Sąd odwoławczy uwzględnił powyższe żądanie co do kwoty 258,41 złotych. Należało w związku z tym przyjąć, iż powód wygrał postępowanie przed sądem II instancji w 93,15%. Przegrana powoda nastąpiła zatem jedynie w niewielkim zakresie, co z uwagi na nieznaczną wartość przedmiotu zaskarżenia czyniło niecelowym stosunkowo rozdział kosztów postępowania apelacyjnego. Z tego względu Sąd w punkcie III wyroku zasądził od pozwanego na rzecz powoda całość poniesionych przez niego w postępowaniu apelacyjnym kosztów, na które składały się opłata od apelacji wynosząca 30,- złotych oraz koszty zastępstwa procesowego w kwocie 60,- złotych (§ 6 pkt 1 w zw. z § 12 ust. 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.)).

W pozostałej części Sąd na mocy art. 385 kpc w punkcie II wyroku oddalił apelację powoda jako bezzasadną.